

LBRIS

We know
books

Bogdan IONESCU

ANTISEMITISMUL ȘI RAPORTURILE SALE CU DREPTUL

Fundamentele

Universul Juridic
București
-2024-

Prolegomene	7
Capitolul I. Glosar de termeni, expresii, denumiri și nume privind tematica antisemitismului	13
Capitolul II. Caleidoscop imagistic pe tematica antisemitismului	120
Capitolul III. Discursuri/interviuri/luări de poziții oficiale pe tematica antisemitismului	160
Bibliografie selectivă (principalele surse)	195

GLOSAR DE TERMENI, EXPRESII, DENUMIRI ȘI NUME PRIVIND TEMATICA ANTISEMITISMULUI

Tematica antisemitismului este una extrem de complexă. Cumva inevitabil, aceasta vine la „pachet” și cu un limbaj specific așijderea. O pleiadă de termeni, expresii, denumiri și nume vin să-l întâmpine pe cel care se încumetă a aborda acest subiect. Varietatea lor, tehnicitatea, dificultatea definirii lor, existența unor sensuri multiple, chiar complicata lor pronunție pot părea *prima facie* descurajatoare. Dar să nu deznădăjduim.

Astfel, ca să înțelegi o anumită temă/subiect, va trebui ca inițial să te familiarizezi cu conceptele și termenii-„cheie” ale respectivului subiect, ale respectivei teme. Un exercițiu de imaginație deloc complicat ne poate releva consecințele funeste ale ignoranței și ignorării acestor concepte și termeni-„cheie”. Bunăoară, ce vor înțelege din și cum vor putea să-și exercite corespunzător atribuțiile de serviciu/profesionale un judecător, procuror, organ de cercetare penală (polițist) sau avocat atunci când vor fi confrunțați cu termeni, expresii, denumiri și nume de genul: Zyklon B, goyim, Shoah, 14/88, raportul Leuchter, Babi Yar, Kristallnacht, quenelle, Mengele ș.a.m.d.?

Așadar, considerăm prezentul capitol ca fiind esențial în familiarizarea cu tematica antisemitismului, sens în care ne încurajăm cititorii să-l parcurgă cu înțâietate.

În sfârșit, dat fiind că abordarea antisemitismului în prezenta lucrare se face (primordial) dintr-o perspectivă juridică, acest glosar va conține și inevitabile definiții legale, dar și varii referințe jurisprudențiale (adică aspecte de practică a instanțelor judecătorești/alte organisme cu atribuții jurisdicționale). Astfel, nădăjduim să facem înțelegerea tematicii antisemitismului mai facilă, odată ce cititorul va putea observa cum un concept *ab initio* teoretic este transmutat în cotidian, în realitatea obiectivă.

ANTISEMITISM. Cel puțin potrivit art. 2 lit. a) din Legea nr. 157/2018 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antisemitismului, prin antisemitism se înțelege:

atât percepția referitoare la evrei exprimată ca ură împotriva acestora, cât și manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva evreilor, îndreptate împotriva evreilor sau neevreilor ori a proprietăților acestora, împotriva instituțiilor comunităților evreiești sau lăcașurilor lor de cult.

Avem mai sus reprodușă, practic, definiția legală a antisemitismului din legislația română. Este definiția la care, cât mai simplu spus, toate autoritățile

române vor trebui să se raporteze atunci când sunt confruntate cu această problematică a antisemitismului pe teritoriul național.

Termenul de antisemitism (*antisemitismus*) a fost se pare patentat de către jurnalistul german Wilhelm Marr (1819-1904), în pamfletul său publicat în anul 1879 și intitulat „Calea spre victoria spiritului germanic împotriva spiritului evreiesc”. Termenul avea sensul (în accepțiunea autorului) de opoziție față de „dominația evreiască”. Termenul intenționa să capteze caracteristicile rasiale ale evreilor, mai degrabă decât cele religioase, având astfel (cum au conchis nu puțini cercetători) un caracter secular/laic.

S-a opinat chiar că Marr a căutat prin acest termen să-și facă audiența să se simtă mai luminată, mai puțin inconfortabilă. Să ne imaginăm un dîneiu elegant (în Germania, la fine de secol al XIX-lea) în care un participant susținea/se prezenta ca fiind „antisemit”, fără gradul de stânjenire pe care rostirea unui „*judenhass*” (urâtor de evrei) l-ar produce. În realitate însă, cei doi termeni evocă esențialmente același lucru, dar oamenii pretins respectabili și educați percepeau că termenul de antisemitism era unul mai sofisticat, eufemistic, un termen care putea să fie utilizat într-o manieră mai politicoasă, spre deosebire de acel „*judenhass*”, care suna și te califica de parcă tocmai ce ai fi revenit de la munca câmpului ori dintr-o ogradă.

Evident că nu toată lumea a îmbrățișat accepțiunea termenului conferită de Wilhelm Marr, iar peste toate la 1879 nu exista o mișcare sionistă politică bine încheagată, nu exista un stat Israel oficial format și lumea nu trecuse încă prin ororile celui de-al Doilea Război Mondial și implicit nici prin oroarea supremă, și anume Holocaustul. Astfel, cel puțin din anul 1879 termenul „antisemitism” a fost în mod repetat, variat și contradictoriu definit în zeci de lexicoane, enciclopedii și alte lucrări de referință, cât și în cărți și monografiile academice. În ciuda tuturor acestor eforturi (așa cum a fost subliniat nu de către puțini autori), problema definirii este acum mai nerezolvată decât oricând în trecut.

Revenind la definiția legală a antisemitismului din legislația națională, trebuie precizat că aceasta este inspirată profund din definiția de lucru a antisemitismului, adoptată de Alianța Internațională pentru Memoria Holocaustului/International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) la data de 26 mai 2016, cu ocazia Plenarei ținută chiar la București. Această definiție (mai e denumită și „Definiția IHRA”) are următorul conținut:

Antisemitismul este o anumită percepție referitoare la evrei, care poate fi exprimată ca fiind ură împotriva evreilor. Manifestările retorice și fizice ale antisemitismului sunt îndreptate împotriva evreilor sau neevreilor și/sau proprietăților acestora, împotriva instituțiilor comunităților evreiești și lăcașurilor lor de cult.

Pentru a orienta IHRA în activitatea sa (și practic pentru a face definiția de lucru mai accesibilă tuturor – s.n.), s-au oferit și următoarele exemple ilustrative:

„Manifestările pot include vizarea Statului Israel, conceput ca o colectivitate evreiască. Cu toate acestea, criticarea Israelului, în mod similar criticilor aduse

oricărui alt stat, nu poate fi, în sine, considerat ca antisemitism. Antisemitismul, în mod frecvent, acuză evreii de conspirații pentru a face rău umanității, iar evreii sunt, de obicei, învinuiți „pentru lucrurile care merg prost”. Această idee este exprimată în discursul public, în scris, în forme de expresie vizuală sau acțiuni și includ stereotipuri calomnioase și însușiri cu caracter negativ.

Exemple contemporane de antisemitism în viața publică, media, școli, la locul de muncă și în sfera religioasă ar putea include, luând în considerare contextul general, dar fără a se limita la:

- ❖ Instigarea, complicitatea sau justificarea uciderii sau rănirii evreilor, în numele unei ideologii radicale sau al unei viziuni extremiste asupra religiei.

- ❖ Aducerea unor acuzații false, dezumanizante, care demonizează și perpetuează clișeele despre evrei, ca atare sau le atribuie puteri deosebite, atunci când acționează în mod colectiv – precum ar fi, în special, dar nu exclusiv, mitul referitor la o conspirație mondială a evreilor sau al evreilor ce controlează media, economia, guvernul sau alte instituții ale societății.

- ❖ Acuzarea evreilor, ca popor, de a fi responsabili pentru fapte reale sau imaginare comise de un singur evreu sau de un grup de evrei sau chiar și pentru fapte comise de neevrei.

- ❖ Negarea evenimentului, scopului, mecanismelor (de exemplu, camere de gazare) sau a intenției genocidului comis împotriva evreilor, de către Germania național-socialistă și susținătorii și complicii săi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (Holocaustul).

- ❖ Acuzarea evreilor, ca popor, sau a Israelului, ca stat, de a fi inventat sau exagerat Holocaustul.

- ❖ Acuzarea cetățenilor de origine evreiască că sunt mai loiali Israelului sau așa-ziselor priorități mondiale ale evreilor, decât intereselor propriilor lor țări.

- ❖ Negarea dreptului la autodeterminare a poporului evreu, pretinzând, de exemplu, că existența Statului Israel este o construcție rasistă.

- ❖ Aplicarea de standarde duble, prin solicitarea unui comportament al statului israelian, care nu este așteptat sau solicitat din partea oricărui alt stat democratic.

- ❖ Utilizarea de simboluri sau imagini asociate cu antisemitismul clasic (de exemplu, acuzații că evreii l-ar fi ucis pe Isus sau acuzarea acestora de comiterea de ucideri rituale) pentru a caracteriza Statul Israel sau israelienii.

- ❖ Compararea politicii contemporane a Israelului cu cea a naziștilor.

- ❖ Impunerea unei responsabilități colective evreilor pentru acțiuni ale Statului Israel.

Actele de antisemitism sunt incriminate și constituie infracțiuni, atunci când sunt astfel stabilite prin lege (de exemplu, negarea Holocaustului sau distribuirea de materiale antisemite în anumite state).

Infracțiunile sunt antisemite atunci când țintele atacurilor, fie că sunt persoane sau bunuri – precum clădiri, școli, lăcașuri de cult sau cimitire –, sunt alese fiindcă sunt, sau sunt percepute ca fiind, evreiești sau având legătură cu evreii.

Discriminarea antisemită reprezintă refuzul de a acorda evreilor oportunități sau servicii accesibile altora și este ilegală în multe state”.

Merită a aminti aici și Declarația de la Ierusalim asupra Antisemitismului (Jerusalem Declaration on Antisemitism), care definește antisemitismul astfel:

Antisemitismul este discriminare, prejudecată, ostilitate sau violență împotriva Evreilor ca Evrei (sau a instituțiilor Evreiești ca Evreiești).

De asemenea, această Declarație oferă și următoarele linii directoare:

„A. General

1. Este rasist să esențializezi (să tratezi o trăsătură de caracter ca fiind inerentă) sau să faci generalizări negative radicale despre o anumită populație. Ceea ce este adevărat pentru rasism în general este adevărat pentru antisemitism în particular.

2. Ceea ce este deosebit în antisemitismul clasic este ideea că evreii sunt legați de forțele răului. Aceasta se află la baza multor fantezii antievreiești, cum ar fi ideea unei conspirații evreiești în care „evreii” posedă o putere ascunsă pe care o utilizează pentru a-și promova propria agendă colectivă în detrimentul altor oameni. Această legătură între evrei și rău continuă în prezent: în fantezia că „evreii” controlează guvernele cu o „mână ascunsă”, că dețin băncile, controlează media, acționează „ca un stat în stat” și sunt responsabili pentru răspândirea bolilor (cum ar fi Covid-19). Toate aceste trăsături pot fi instrumentalizate de cauze politice diferite (și chiar antagonice).

3. Antisemitismul se poate manifesta în cuvinte, imagini vizuale și fapte. Exemple de cuvinte antisemite includ afirmații că toții evreii sunt bogați, în mod inerent avari sau nepatrioți. În caricaturile antisemite, evreii sunt de obicei reprezentați ca fiind grotești, cu nasuri mari și asociați cu bogăția. Exemple de fapte antisemite sunt: *agresarea cuiva deoarece ea sau el este evreu, atacarea unei sinagogi, vopsirea de svastici pe mormintele evreiești sau refuzul de a angaja sau promova oameni deoarece sunt evrei.*

4. Antisemitismul poate fi direct sau indirect, explicit sau codat. De exemplu: „Rothschild controlează lumea” este o declarație codificată despre presupusa putere a „evreilor” asupra băncilor și finanțelor internaționale. În mod similar, portretizarea Israelului ca răul suprem sau exagerarea în mod grosolan a influenței sale actuale poate fi o modalitate codificată de racializare și stigmatizare a evreilor. În multe cazuri, identificarea vorbirii codificate este o chestiune de context și de judecată, ținând cont de aceste linii directoare.

5. Negarea sau minimizarea Holocaustului prin susținerea că genocidul nazist deliberat al evreilor nu a avut loc, sau că nu au existat lagăre de exterminare sau camere de gazare, sau că numărul victimelor a fost o fracțiune din totalul real, este antisemit.

B. Israel și Palestina: exemple care, la prima vedere, sunt antisemite:

6. Aplicarea simbolurilor, imaginilor și stereotipurilor negative ale antisemitismului clasic (a se vedea liniile directoare 2 și 3) față de Statul Israel.

7. Tragerea evreilor la răspundere colectivă pentru comportamentul Israelului sau tratarea evreilor, pur și simplu pentru că sunt evrei, ca agenți ai Israelului.

8. Solicitarea oamenilor, deoarece sunt evrei, să condamne public Israelul sau Sionismul (de exemplu, la o întâlnire politică).

9. Presupunerea că evreii non-israelieni, pur și simplu deoarece sunt evrei, sunt în mod necesar mai loiali Israelului decât propriilor lor țări.

10. Negarea drepturilor evreilor din Statul Israel să existe și să înflorească, colectiv sau individual, ca evrei, în conformitate cu principiul egalității.

C. Israel și Palestina: exemple care, la prima vedere, nu sunt antisemite (indiferent dacă cineva aprobă sau nu punctul de vedere sau acțiunea)

11. Sprijinirea cererii palestinienilor la justiție și acordarea deplină a drepturilor lor politice, naționale, civile și umane, astfel cum sunt încapsulate în dreptul internațional.

12. Criticarea sau opunerea Sionismului ca formă de naționalism, sau cearta pentru o varietate de aranjamente/acorduri/dispoziții/măsuri (termenul de *arrangements* se folosește în textul original) constituționale pentru evrei și palestinieni în zona dintre râul Iordan și Mediterană. Nu este antisemit să susții *arrangements* care acordă egalitate deplină tuturor locuitorilor „între râu și mare”, fie în două state, un stat binațional, un stat unitar democratic, un stat federal, sau sub orice formă.

13. Critica bazată pe dovezi asupra Israelului ca stat. Aceasta include instituțiile și principiile sale fondatoare. Include, de asemenea, politicile și practicile sale, interne și externe, cum ar fi comportamentul Israelului în West Bank și Gaza, rolul pe care Israelul îl joacă în regiune, sau orice alt mod în care, ca stat, influențează evenimentele în lume. Nu este antisemit să se sublinieze discriminarea rasială

sistematică. În general, aceleași norme de dezbatere care se aplică altor state și altor conflicte privind autodeterminarea națională se aplică și în cazul Israelului și Palestinei. Astfel, chiar dacă este controversat, nu este antisemit, în sine, să compari Israelul cu alte cazuri istorice, incluzând colonialismul sau apartheidul.

14. Boicotul, înstrăinarea și sancțiunile sunt lucruri obișnuite, forme non-violente de protest politic împotriva statelor. În cazul Israelului, acestea nu sunt, în sine, antisemite.

15. Discursul politic nu trebuie să fie măsurat, proporțional, temperat sau rezonabil pentru a fi protejat de art. 19 din Declarația Universală a Drepturilor Omului sau de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a altor instrumente privind drepturile omului. Criticile pe care unii le-ar putea considera excesive sau controversate sau ca reflectând un „dublu standard” nu sunt, în sine, antisemite. În general, linia între discursul antisemit și non-antisemit este diferită de linia între discursul nerezonabil și cel rezonabil”.

În preambulul Jerusalem Declaration on Antisemitism se precizează *inter alia* și următoarele: „Declarația de la Ierusalim asupra Antisemitismului răspunde «Definiției IHRA», documentul care a fost adoptat de Alianța Internațională pentru Memoria Holocaustului (International Holocaust Remembrance Alliance – IHRA), în 2016. Deoarece Definiția IHRA este neclară în aspecte-cheie și deschisă larg la diferite interpretări, a provocat confuzie și a generat controverse, slăbind astfel lupta împotriva antisemitismului. Remarcând că se numește «o definiție de lucru», am căutat să o îmbunătățim prin oferirea (a) unei definiții de bază mai clare și (b) unui set coerent de linii directoare. Sperăm că acest lucru va fi util pentru monitorizarea și combaterea antisemitismului, cât și pentru scopuri educaționale. Propunem Declarația noastră neobligatorie din punct de vedere legal ca o alternativă la Definiția IHRA. Instituțiile care au adoptat deja definiția IHRA pot folosi textul nostru ca un instrument de interpretare a acesteia.

Definiția IHRA include 11 «exemple» de antisemitism, din care 7 care se concentrează pe Statul Israel. Deși acest lucru pune un accent excesiv pe o arie, există o nevoie larg resimțită de claritate cu privire la limitele legitime ale discursului politic și acțiunilor privind Sionismul, Israel și Palestina. Scopul nostru este dublu: (1) să întărim lupta împotriva antisemitismului prin clarificarea a ceea ce este și cum se manifestă; (2) de a proteja un spațiu pentru o dezbatere deschisă vizând chestiunea controversată a viitorului Israel/Palestina. Nu toți împărtășim aceleași opinii politice și nu căutăm să promovăm o agendă politică partizană. Determinarea că o opinie sau o acțiune controversată nu este antisemită nu înseamnă nici că o susținem, nici că ba”.

Aflăm următoarele aspecte interesante din cuprinsul **Raportului Consiliului Federal (elvețian) din 4 iunie 2021** (ca răspuns la postulatul 19.3942 „definiția de lucru a IHRA asupra antisemitismului”, datat 21 iunie 2019): „În martie 2021, peste 200 de intelectuali au prezentat Declarația de la Ierusalim asupra Antisemitismului, care a criticat definiția de lucru a IHRA și a dorit să ofere o alternativă. Declarația de la Ierusalim asupra Antisemitismului a fost foarte bine primită, dar a atras, de asemenea, critici puternice, care au subliniat doar cât de controversate și încărcate politic pot să fie aceste tipuri de definiții (...). Concluzie: În relație cu «noul antisemitism», antisemiții în mod clar încearcă frecvent să evite pedepsele prin adaptarea discursului lor și înlocuirea referințelor la evrei cu termeni precum «Rotschild» sau «oligarhie financiară», care evocă vechi stereotipuri antievreiești. În mod similar, ei pot folosi termeni precum «sioniști» sau «Statul Israel» pentru a perpetua aceleași stereotipuri. În aceste circumstanțe, este deopotrivă adecvat și necesar de a caracteriza un astfel de discurs ca antisemit. Pe de altă parte, trebuie să existe libertatea de a exprima critici la adresa politicienilor israelieni sau a politicii israeliene, inclusiv în contexte politice sensibile precum conflictul israeliano-palestinian”.

Evocăm aici și **Rezoluția Senatului (francez) din 5 octombrie 2021, privind lupta împotriva tuturor formelor de antisemitism**: „Văzând definiția antisemitismului adoptată la 26 mai 2016 de către treizeci și unu de state membre ale Alianței Internaționale pentru Memoria Holocaustului:

Reamintind hotărârea de a lupta contra antisemitismului în toate formele sale.

Estimând că definiția propusă de către Alianța Internațională pentru Memoria Holocaustului caracterizează în mod adecvat antisemitismul contemporan.

Considerând că aplicarea acestei definiții nu pune sub semnul întrebării libertatea fundamentală de a critica politicile duse de către Statul Israel.

Judecând, prin urmare, că aceasta constituie, atât în materie de prevenție, cât și de educație, de formare sau de reprimare, un instrument util pentru a lupta mai bine contra antisemitismului.

Invită Guvernul, într-o activitate pedagogică, de a o difuza către serviciile educaționale, represive și judiciare”.

Curtea Supremă a Argentinei, la data de 17.05.2023, în baza atribuțiilor sale legale, a aderat la utilizarea definiției fără caracter obligatoriu din punct de vedere juridic aprobată de către IHRA și adoptată prin art. 1 din Rezoluția nr. 114/2020 a Ministerului de *Relaciones Exteriores, Comercio Internacional y Culto*, considerând/susținând *inter alia* că: „(...) își exprimă angajamentul pentru eradicarea oricărei forme de discriminare, inclusiv antisemitismul, și prin urmare consideră oportun și necesar adoptarea definiției evidențiate, ca ghid și instrument în scopul de a contribui la sancționarea și eliminarea comportamentelor și atitudinilor bazate pe ostilitate și prejudecăți, pentru a întări măsurile de prevenție și să aprofundeze în educație respectul pentru pluralism”.

La final, un mic calup jurisprudențial. Astfel, din **hotărârea 469 din 31.01.2022 a Tribunalul București-SCAF**, ne-a atras atenția următorul paragraf: „Tribunalul reține faptul că potrivit Rezoluției Parlamentului European din 1 iunie 2017 referitoare la combaterea antisemitismului: «întrucât combaterea antisemitismului este o responsabilitate a întregii societăți, 1. subliniază că discursurile de incitare la ură și toate formele de violență împotriva cetățenilor europeni de origine evreiască sunt incompatibile cu valorile UE; 2. invită statele membre și instituțiile și agențiile UE să adopte și să aplice definiția operațională a antisemitismului a Alianței Internaționale pentru Memoria Holocaustului (IHRA) pentru a sprijini autoritățile judiciare și de aplicare a legii în eforturile acestora de a identifica și urmări în justiție atacurile antisemite în mod mai eficient și mai eficace și încurajează statele membre să urmeze exemplul dat de Regatul Unit și (...) în această privință; 3. invită statele membre să ia toate măsurile necesare pentru a contribui în mod activ la asigurarea securității cetățenilor lor evrei și a infrastructurilor religioase, educative și culturale evreiești, consultându-se îndeaproape și purtând un dialog direct cu comunitățile evreiești, organizațiile societății civile și cu ONG-urile care își desfășoară activitatea în domeniul luptei împotriva discriminării». Pentru aceste motive Tribunalul constată faptul că în mod legal pârâta a respins cererea reclamantului (...)”.

Curtea Federală a Australiei, în cauza Kaplan v. State of Victoria (nr. 8), a statuat printre altele în **hotărârea pronunțată la data de 14 septembrie 2023**: „Prin urmare, când în aceste motive folosesc termenul antisemitism, o fac astfel având în minte definiția avansată de către prof. Rutland în dovezile sale, care nu a fost contrazisă de către respondenți (...). Definiția de mai sus este definiția de lucru adoptată de către International Holocaust Remembrance Alliance. Prof. Rutland a explicat în raportul său că această definiție a fost adoptată de 37 de țări, inclusiv Australia, și de «sute» de organizații neguvernamentale. A fost adoptată de Australia după ce Australia a devenit membru deplin al IHRA în 2019. Prof. Rutland a susținut că la Forumul Malmö asupra antisemitismului din 2021, prim-ministrul de atunci al Australiei, Scott Morrison, a făcut o declarație oficială adoptând definiția ca parte a angajamentului Australiei de a lupta împotriva antisemitismului.

Definiția se potrivește confortabil cu comportamentul pe care RDA (Racial Discrimination Act – s.n.) urmărește să-l interzică în (...). Ea sugerează, în mod relevant, percepția unei persoane sau a unui grup ca fiind evreu ca reprezentând motivul comportamentului îndreptat împotriva lor. Acea percepție de a fi evreu poate cuprinde în mod clar rasa sau etnicitatea respectivei persoane sau grup”.

Interesantă ne-a părut **cauza Greenstein v. Campaign Against Antisemitism, soluționată de High Court of Justice (Queen's Bench Division) printr-o hotărâre din 6 noiembrie 2020**: „Privitor la opinia că reclamantul a mințit când a susținut în ziarul *The Guardian* că Definiția Internațională a Antisemitismului împiedică critica la adresa Israelului (...)”.

International Holocaust Remembrance Alliance definește antisemitismul ca: (...).

Definiția continuă prin explicarea că: Pentru a orienta IHRA în activitatea sa, următoarele exemple pot fi ilustrative: (...). Cu toate acestea, criticarea Israelului, în mod similar criticilor aduse oricărui alt stat, nu poate fi, în sine, considerat ca antisemitism.

Reclamantul nu contestă faptul că cunoștea bine definiția IHRA, conținutul și termenii acesteia înainte de 16 decembrie 2016 (...). Reclamantul a fost prin urmare conștient că: «criticarea Israelului, în mod similar criticilor aduse oricărui alt stat, nu poate fi, în sine, considerat ca antisemitism».

Cu toate acestea, în scrisoarea către *The Guardian*, care a fost publicată la 16 decembrie 2016, reclamantul a scris (într-o scrisoare semnată de către reclamant și de peste alte 60 de persoane) că definiția IHRA: «nu are nimic de-a face cu opunerea la antisemitism, este menită doar să reducă la tăcere dezbaterea publică cu privire la crimele Israelului împotriva palestinienilor...».

Având în vedere că reclamantul a acceptat că cunoștea bine definiția IHRA, conținutul și termenii acesteia înainte de 16 decembrie 2016, din punctul meu de vedere o persoană onestă și-ar putea exprima în mod clar opinia la 26 februarie 2017, data publicării primului articol (de către pârât – s.n.), că reclamantul a mințit când a susținut în ziarul *The Guardian* că definiția IHRA împiedică critica la adresa Israelului. Reclamantul nu are nicio perspectivă reală de a avea succes în această chestiune (...).

ADOLF HITLER (n. 20 aprilie 1889 – d. 30 aprilie 1945). Führer (conducător) al NSDAP (acronim pentru Partidul Muncitoresc Național-Socialist German, *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*, cunoscut mai simplu ca Partidul nazist) între 1921-1945. Cancelar al Reichului Germaniei, între 1933-1945. Führer absolut al Națiunii Germane, între 1934-1945.

Personaj monstruos, absolut abominabil, continuă din păcate să fascineze și astăzi nu puține persoane (îndeosebi tineri/adolescenți) din toate colțurile lumii, până la nivel de cult, de adorație. Cauzele acestui fenomen sunt ușor de identificat, dar mult mai dificil de eradicat decât pare *prima facie*, și anume lipsa de educație intelectuală și morală/spirituală.

Scriam într-un articol de presă (în contextul uciderii lui Aleksei Navalnîi) că Vladimir Putin este „un abject care a săvârșit acte de o pestilențialitate atât de morbidă încât îl exclud din regnul uman, aducându-l la nivel de secreție”. Chiar cu o forță argumentativă și mai pronunțată, cele aici scrise i se aplică lui Adolf Hitler. Un ipochimen care a adus întreaga lume pe buza unei prăpăstii fără de întoarcere (gata, gata să se prăbușească deplin), care a dorit să distrugă antical popor evreu, popor evreu a cărui contribuție la istoria umanității este absolut fabuloasă și inimaginabilă pentru cineva ca Hitler (care nu a citit vreodată și în a cărui bibliotecă personală, așa cum surse nemijlocite au afirmat, nu exista nici măcar o carte clasică sau având o valoare umană sau intelectuală), care a acționat pentru a reduce evreei la numere (tatuete), care a căutat să-i depersonalizeze/dezumanizeze, credem că merită pentru eternitate următoarea pedeapsă din partea umanității. **Și anume, singura**

persoană din istorie a cărui nume să fie scris cu litere mici: **adolf hitler**. Cu excepția situației în care vom cita un anumit pasaj care-l vizează (și unde respectivul autor a folosit majuscule), în cuprinsul acestei lucrări, în continuare, numele în discuție va fi scris în mod intenționat **adolf hitler** sau doar **hitler**.

Câteva exemple jurisprudențiale revelatoare în întărirea/explicitarea celor de mai sus. Din **sentința penală nr. 53 din 23 martie 2016 a Judecătoriei Sighișoara**, aflăm că mai mulți inculpați minori au profanat sinagoga din Sighișoara și au utilizat în public simboluri fasciste, rasiste și xenofobe, printre altele lăsând în cutia poștală a lăcașului de cult un bilet în limba germană cu următorul conținut (tradus aici), reprezentând jurământul soldatului german: *„Depun acest sfânt jurământ și jur supunere absolută Conducătorului Statului și Poporului German, Adolf Hitler, Comandantul Suprem al Forțelor Armate și jur să fiu un soldat brav, pregătit oricând să îmi dau viața în numele acestui jurământ. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”*.

Cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la locuința unuia dintre inculpații minori, s-au găsit aici: fotografiile cu inscripția pe spate „Auschwitz Birkenau”, inscripții pe coli de hârtie cu svastica, desen soldat cu armă, fotografiile cu Adolf Hitler, cărți cu titlurile „Războinicii lui Hitler”, „Ultimele zile ale fascismului în Europa” sau „Biblioteca lui Hitler. Cărțile care i-au format personalitatea”.

Într-o altă speță, un tânăr de 20 de ani a postat pe pagina sa de Facebook mai multe actualizări, comentarii și link-uri virulent rasiste îndreptate îndeosebi împotriva evreilor. **O instanță din Londra (Royal Court of Justice)**, în această afacere penală, purtând titulatura **Regina v. Lawrence Burns**, a reținut *inter alia* următoarele în **hotărârea din 7 septembrie 2017**: „Dacă există vreo îndoială cu privire la starea de spirit și intenția apelantului, aceasta a fost înlăturată de materialele găsite pe mijloacele electronice ce-i aparțineau, inclusiv e-books, care exprimă viziuni antisemite extreme și proslăvirea lui Adolf Hitler ca «ființă supremă» (*the ultimate being*)”.

Totuși, trebuie remarcat că **adolf hitler** a fascinat deopotrivă nu puțini intelectuali, nu puțini oameni culti, educați. Justificările pentru aceasta pot fi diverse și complexe, dar din punctul nostru de vedere s-ar putea explica esențialmente astfel: un individ poate să fie chiar și un gigant într-un anumit domeniu al cunoașterii, dar în același timp să fie un pigmeu din punct de vedere moral, spiritual. Mărginindu-ne la planul național, iată ce abjecții scria bunăoară un Corneliu Zelea Codreanu [incontestabil un individ cultivat, dar cu aversiuni paranoide față de evrei, astfel cum au remarcat și numeroși corespondenți străini care l-au întâlnit personal, de asemenea un antidemocrat și xenofob notoriu și nu doar un „apucat mistic” (cum a fost descris într-o biografie recentă), ci realmente un fanatic creștin și un criminal psihopat] în „Circulări și Manifeste 1927-1938”:

„Cancelarului Adolf Hitler,

Cu nespusă bucurie, salut victoria adevărului în Austria germană. Toate puterile iudeo-francmasonice sunt înfrânte înaintea luminii triumfătoare a adevărului.